

Underændringsforſlag af Udvalgets Flertal, (ſubſidiært tiltraadt af Udvalgets Mindretal.) Poſten Nr. 5 i § 26 ſaalydende:

Tilſtub til Komiteen for den aarlige Kunſtubſtilling i Kjøbenhavn for at ſætte den i Stand til at deltage i Verdensubſtillingen i Paris i 1878. 25,000 Kr.

affattes ſaaledes:

„Poſt 5. Tilſtub til Komiteen for Danmarks Deltagelse i den internationale Udſtilling af Agerdyrknings-, Industri- og Kunſtgjenſtande i Paris i Aaret 1878. . . 125,000 Kr.“

vedtoges enſtemmig med 60 Stemmer.

Forſlag af Udvalgets Flertal, med den vedtagne Ændring ſaalydende:

Landſtinget vedtager Finantslovforſlaget i ſamme Skikkelse, hvori det har vedtaget det ved 3die Behandling, dog at Poſten Nr. 5 i § 26, ſaalydende:

Tilſtub til Komiteen for den aarlige Kunſtubſtilling i Kjøbenhavn for at ſætte den i Stand til at deltage i Verdensubſtillingen i Paris i 1878 25,000 Kr.

affattes ſaaledes:

„Poſt 5. Tilſtub til Komiteen for Danmarks Deltagelse i den internationale Udſtilling af Agerdyrknings-, Industri- og Kunſtgjenſtande i Paris i Aaret 1878. . . 125,000 Kr.“

vedtoges med 50 Stemmer mod 7.

Lovforſlaget i dets Helhed fattes under Forhandling.

Udler: Det er ſikkert ikke af nogen Tilhøjelighed, at jeg tager Ordet i Dag. Under de Forhold, hvorunder vi leve, er det altid betænkeligt at gjøre det, og man kunde maaffe finde det fornuftigere at tie, ſelv om man havde noget Nytt at ſige. Jeg har imidlertid ikke noget Nytt at ſige; men med de Anſtuelſer, jeg nærer, finder jeg det dog at være min Pligt at ſige nogle Ord. Jeg finder det nemlig abſolut nødvendigt, at de Anſtuelſer, der maaffe i enkelte Punkter ere forſkjellige fra deres, med hvem man ellers ſamſtemmer, ikke miſforſtaas og navnlig heller ikke miſforſtaas af dem, med hvem man ellers grupperer ſig, og at man ikke tager en Mening til Indtægt, til hvilken man maaffe kjender Noget, men ſom man ikke kjender fulbſtændigt. Jeg tager heller ikke Ordet, fordi jeg tillægger min Mening nogen væſentlig poliitiſk Betydning, og jeg taler hele Tiden ſom „jeg“, fordi jeg ikke har Bemyndigelse til at tale for Andre; men jeg er dog overbevist om, at jeg taler paa overordentlig Manges Begne, og at overordentlig Mange dele mine Anſtuelſer i deres fulde Udſtrækning. Jeg hører til dem, der ſætte ſaa overordentlig ſtor Pris paa det Frihedsliv, paa det konſtitutionelle Liv, der begyndte med Grundloven af 1849, at jeg med Laalmodighed finder mig i Meget, der er

fjergeligt og alvorligt, finder mig i Meget, der nærmer ſig Overgreb, og finder mig i, at vi ikke ere gaaede ſaaledes frem i Lovgivningsvirksomhed og i andre Retninger, ſom man kunde ønske. Jeg har da taget Ordet, fordi jeg nærer den allerſtørſte Frygt for, at alle Frihedens ſande Venner, hvortil jeg i høieſte Grad regner hele Landſtingets Flertal, ſkulle blive ſaa trætte af den Kamp, de have at føre med ſaa vanſkelige Baa- ben og med ſaa vanſkelige Modſtandere, at de tabe Noget af deres Kjærlighed til den Frihed, hvis tro og dygtige Bogtere de have været fra den Tid, vi fik Friheden. Jeg tror, at enhver Uregelmæſſighed, fra hvilken Side den end kommer og hvilket Navn den end har, er en Ulykke, en Ulykke for Fædrelandet og for Friheden, og derfor er det, mener jeg, at vi have viift Laalmodighed, en overordentlig ſtor Laalmodighed. Men jeg og de Mange, der ere enige med mig ville ikke miſforſtaas, ſom om vor Laalmodighed er det Samme ſom, at vi ville ſtrække Gevær for Abſolutismen, hvorfra den end kommer. Vi ville ikke miſforſtaas, ſom om vi mene, at Alt kan bydes. At værne Grundlovens Ord og Tanker mene vi er det Vigtigſte, og for at gjøre det ſkulle vi kæmpe med Laalmodighed, med Alvor og Energi, haade med Venner og med Uvenner, uden at bryde os om af være Venner at blive miſtænkte for at være lunke eller viſe Halvhed; thi det kan man roligt finde